പാറശ്ശാലയിൽനിന്നും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന 'ആർഷഭൂമി' എന്ന മാസികയിൽ ശ്രീ. തിക്കുറിശ്ശി സുകുമാരൻനായർ (സുപ്രസിദ്ധ സിനിമാ അഭിനേതാവ്) എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്ന ലേഖനം ചുവടെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു.

വേദനകളുടെ സിദ്ധൗഷധം

തിക്കുറിശ്ശി സുകുമാരൻനായർ

സർ. സി.പി. രാമസ്വാമി അയ്യർ എന്ന നാമധേയം മലയാളികൾക്ക് പലപ്പോഴും അമർഷം ഉളവാക്കുന്നതാവണം. എന്നാൽ അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔദ്യോഗിക കൃത്യനിർവ്വഹണത്തെ ആസ്പദമാക്കിയിട്ടുള്ളതല്ലയോ എന്ന് ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. അതെന്തായിരുന്നാലും നക്തഞ്ചരന്മാരിൽ പോലും ഒരംശം നന്മ ഉണ്ട് എന്ന് കേട്ടിരിക്കുന്നു. അത് പരമാർത്ഥമാവാം എന്ന് തെളിയിച്ചുകൊണ്ട് സർ. സി.പി. അനേകം സൽക്കർമ്മങ്ങൾ ആചരിച്ചിട്ടുള്ളവയിൽ പ്രാമുഖ്യമുള്ള ഒന്ന് അദ്ദേഹം സന്യാസികളോടും, ദേവാലയങ്ങളോടും, പണ്ഡിതന്മാരോടും പുലർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഉദാരമനോഭാവം തന്നെ ആണ്. ഇപ്പോൾ ഇങ്ങനെ പറയുന്നതിന് സംഗതി എന്തെന്നാൽ ശ്രീ പ്രഭാകരസിദ്ധയോഗികളെക്കുറിച്ച് നാം എന്തെങ്കിലും ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനുള്ള കാരണം സർ സി.പി. അവർകളും ശ്രീ ഗോദവർമ്മരാജാ അവർകളുംതന്നെ ആണ്.

മുട്ടോളം ഇറക്കമുള്ള കട്ടികൂടിയ ഒരു പരുക്കൻ വസ്ത്രംമാത്രം ധരിച്ച് താടിയും മുടിയും നീട്ടിവളർത്തിയ ഒരു മദ്ധ്യവയസ്ക്കൻ ആദ്യമായി എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുന്നത് 'ശരിയോ തെറ്റോ' എന്ന പടത്തിന്റെ തിരക്കിട്ട ജോലി

കൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ്. ചിത്രീകരണത്തിനുവേണ്ടി ഏതോ ഒരുവൻ വേഷമിട്ട് വന്നിരിക്കുന്നു എന്ന് ധരിച്ചു വശായവരും സെറ്റിലുണ്ടായിരുന്നു. ഏറ്റുമാനൂരിൽവച്ച് പരിചയമായി ഒപ്പം കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നത് ഞാൻ പിള്ളച്ചേട്ടൻ എന്ന് വിളിക്കുന്ന ശ്രീ. എസ്.പി. പിള്ളയാണ്. 'ഇത് എന്റെ ഏറ്റുമാന്നൂരപ്പനാണ്!' എന്നു പിള്ളച്ചേട്ടൻ പറഞ്ഞതോർക്കുന്നു.

ആരും ഉച്ചയ്ക്ക് ഊണു കഴിച്ചിട്ടില്ല. സമയം മൂന്നുമണി! അന്വേഷിച്ചു പോയ ആൾ ഊണ് തീർന്നു എന്ന് പറഞ്ഞ് തിരിച്ചുപോന്നു. പത്തു പതിനഞ്ച് പേര് വിശന്നിരിക്കുന്നു. ഉള്ളതെന്തെങ്കിലും വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ ആളെ വിട്ടു. കുറച്ച് സമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആവി പറക്കുന്ന ഉഴുന്നുവടയും ചൂടു കാപ്പിയും, പാളയൻകോടൻ പഴവും വന്നു. എല്ലാവരും ആർത്തിയോടെ കഴിച്ചുതുടങ്ങി. സ്വാമികളും ഒപ്പം കൂടി. മൂന്നോ, നാലോ ഉഴുന്നുവട ഒടിച്ച് പൊടിച്ച് ഞെരുടി കുഴച്ച് രണ്ടുമൂന്നു പഴവും ഒപ്പം ചേർത്ത് കുഴമ്പാക്കി എല്ലാവർക്കും വിതരണം ചെയ്തു. അവസാനം മിച്ചമായത് അവിടുന്നും കഴിച്ചു. അതിനിടയിൽ ക്യാമറാമേൻ രണ്ടുമൂന്നു ഫോട്ടോ പിടിച്ചു. അതിന്റെ കോപ്പികളൊക്കെ ഇപ്പോൾ എവിടെ ഉണ്ടെന്നറിവില്ല. ലൊക്കേഷൻ മുഴുവൻ ചുറ്റി നടന്ന് കറങ്ങിയ ശേഷമാണ് അദ്ദേഹം പോയത്. ദക്ഷിണയായി വല്ലതും കൊടുക്കേണ്ടതുണ്ടോ എന്ന് ഞാൻ പിള്ളച്ചേട്ടനോട് ചോദിച്ചു. 'ഒന്നും വേണ്ട' എന്ന് ആംഗ്യം കാട്ടി!

വളരെക്കാലം നീണ്ടുനിന്ന ഒരാത്മബന്ധത്തിന്റെ തുടക്കം ഇങ്ങനെയായിരുന്നു: എന്നോട് ഗൗരവബുദ്ധിയോടെ ഒന്നുംതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഒരു കളിയും തമാശയുംപോലെ ചിലതെല്ലാം പറഞ്ഞത് വളരെക്കാലങ്ങൾക്കു ശേഷം കളിയായിരുന്നില്ലെന്ന് മനസ്സിലാകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്റെ മോളോട് ഞാൻ ഏറെ വാത്സല്യം കാണിച്ചിരുന്നപ്പോഴൊക്കെ അവളുടെ ദുര്യോഗത്തെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ സൂചന തന്നിരുന്നു. പക്ഷേ ഒന്നും ഗ്രഹിക്കുവാൻ ഞാൻ പ്രാപ്തനായില്ല.

സിദ്ധയോഗി എന്നാണല്ലോ പറയുക! എന്തു സിദ്ധിയാണ് അദ്ദേഹത്തിനുള്ളത്? അതുകൊണ്ട് ജനങ്ങൾക്ക് ഏതു ഗുണമാണുള്ളത്? എന്ന്

ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ മറുപടി പറയാതെ വയ്യ! അനുഭവങ്ങൾ മൂടിവ യ്ക്കുന്നില്ല.

എനിക്ക് വളരെ വേണ്ടപ്പെട്ട ഒരാൾക്ക് പെട്ടെന്ന് സുഖമില്ലാതെ വന്നു! പേര് പറഞ്ഞാൽ എല്ലാവരും അറിയും. അതിനാൽ പറയുന്നില്ല. കാരണം അയാൾക്ക് വിരോധമാവും! പെട്ടെന്ന് ഡോക്ടറെ സമീപിച്ചു. ഓപ്പറേഷൻ ചെയ്യണം. എന്നാൽ ഓപ്പറേഷൻ വിജയിക്കുമെന്ന് ഉറപ്പില്ല. ഇങ്ങനെ ഒരു ഡോക്ടർ പറഞ്ഞാൽ എന്താണ് ചെയ്യുക? മറ്റുചില ഡോക്ടറന്മാരും ഇതേ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞു! ഭാര്യയോ, മക്കളോ രോഗവിവരമൊന്നും അറിയരു തെന്ന് നമ്മുടെ രോഗിക്ക് നിർബ്ബന്ധം; കാരണം പരമസാദ്ധ്വികയായ ആ സ്ത്രീ അത് സഹിക്കുകയില്ല.

ഹൃദയം തുറന്നുള്ള ഒരു ശസ്ത്രക്രിയയാണ് ഡോക്ടർ നിർദ്ദേശിച്ചി രിക്കുന്നത് വളരെ പ്രസിദ്ധനും, വിദഗ്ദ്ധനുമായ ഡോക്ടർ വേലായുധൻ നായരാണ് ആദ്യമായി പരിശോധിച്ചതും അഭിപ്രായം പറഞ്ഞതും! നമ്മുടെ രോഗി ഭയാകുലനായിരിക്കുന്നു. ഭാര്യയോടു പോലും പറയാതെ ചെയ്യാ വുന്ന ഒരു ചികിത്സയല്ലിത്. അമ്മ അറിയരുത്; ഭാര്യ അറിയരുത് എന്ന നിർബ്ബന്ധം എങ്ങനെ നടപ്പിലാകും? ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ആകെ ചിന്താ കുഴപ്പത്തിലായി! ഒരു തീരുമാനമെടുക്കുവാനും കഴിയുന്നില്ല!

അങ്ങനെ ആകെ വിഷണ്ണരായിക്കഴിയുമ്പോൾ ഒന്നുരണ്ട് പ്രാവശ്യം കടുത്ത തലവേദനയും ഛർദ്ദിയും ഉണ്ടായി കക്ഷി തളർന്നു! വളരെ യാദൃ ച്ഛികമായി നമ്മുടെ യോഗീശ്വരൻ കടന്നുവരുന്നു! അദ്ദേഹത്തെ യഥോചിതം സ്വീകരിച്ചശേഷം കുശലപ്രശ്നങ്ങൾ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ 'ഞാൻ ചികിത്സി ച്ചാൽ മതിയോ?' എന്ന് ചോദിച്ചുകൊണ്ടാണ് വിഷയത്തിലേക്ക് കടന്നത്. സത്യത്തിൽ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി! രോഗവിവരം ഞങ്ങൾ ഡോക്ടറോട് മാത്രമേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ! കൂപ്പുകൈകളോടുകൂടി 'മതി, മതി' എന്നു പറഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാൽതൊട്ടു വണങ്ങി. നമ്മുടെ രോഗിയെ കട്ടി ലിൽ കിടത്തി മാറിടത്തിൽ അമർത്തുകയും ചില കൈമുദ്രകൾ കാട്ടുകയും

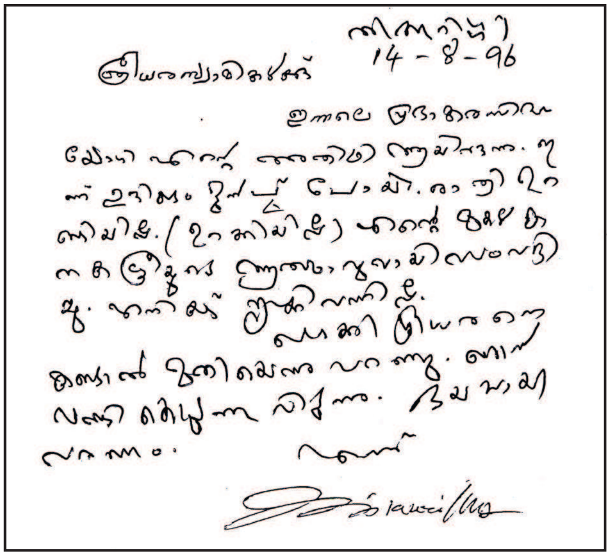
14 - 8 - 96

ശ്രീധരസ്വാമികൾക്ക്

തിക്കുറിശ്ശി സുകുമാരൻനായർ ശ്രീധരസ്വാമികൾക്ക് അയച്ച കത്ത്

ചെയ്തു. അനന്തരം വേലായുധനോട് പറഞ്ഞേക്കൂ; പ്രഭാകരൻ ചികിത്സി ച്ചെന്ന് എന്ന് പറഞ്ഞ് വേഗം പോയി!

പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തെ പരിശോധിച്ച ഡോക്ടർ അത്ഭുതപരതന്ത്രനായി! അനന്തരം ഇപ്പോൾ എത്രയോ വർഷങ്ങൾ കടന്നുപോയി. നാളിതുവരെ ഒരു നീർവീഴ്ചപോലും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിട്ടില്ല. നല്ല ആരോഗ്യത്തോടും ഐശ്വര്യത്തോടുംകൂടി ഇന്നും അദ്ദേഹം നല്ല നിലയിൽ ജീവിക്കുന്നു.

ഇതുപോലെ മറ്റൊരനുഭവവും എനിക്ക് മാന്യവായനക്കാരോട് പറ യുവാനുണ്ട്.

ഒരു പ്രത്യേക സന്ദർഭത്തിൽ വന്നുപോയ ചില പാളിച്ചകളുടെ പേരിൽ കുറച്ചുപേർക്ക് എന്നോട് കടുത്ത വൈരാഗ്യം ഉണ്ടായി. തെറ്റ് എന്റെ ഭാഗ ത്താണ് എന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ എനിക്ക് ലജ്ജയില്ല. പ്രതിയോഗികൾ കുഴ പ്പക്കാരാണ്. വളരെ സൂക്ഷിക്കണമെന്ന് പല അഭ്യുദയകാംക്ഷികളും എന്നെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വിരോധികളിലൊരാൾ നേരിട്ടുവന്ന് ഭീഷണിപ്പെ

ടുത്തുകയും ചെയ്തു. പോലീസ് പ്രൊട്ടക്ഷൻ ആവശ്യപ്പെടണമെന്ന് ചിലർ ഉപദേശിച്ചു.

സ്വയംകൃതാനർത്ഥം എന്നാണല്ലോ ഇതിന് പറയുക. പല ക്രൂരകൃത്യങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരാണ് ശത്രുസേനയിലെന്ന് പലരും പറഞ്ഞു കേട്ടിരിക്കുന്നു! ആകെക്കൂടി ഇതെല്ലാം കുറച്ച് മനഃക്ലേശം ഉണ്ടാക്കി എന്നു പറയാതെ വയ്യ! നമ്മളുമായി പല തരത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നവർ വിവരങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി ഓരോരോ പ്രതികരണങ്ങളും പ്രതിഷേധങ്ങളും ഉളവാക്കിക്കൊണ്ടുമിരുന്നു. പരിഹസിക്കുവാനും, പറയുവാനും, ചിരിക്കുവാനും പലരും പല തിരക്കഥകളും നിർമ്മിച്ചിരിക്കണം.

അന്നൊരു ദിവസം പ്രതിയോഗികളിൽ പ്രമുഖ വ്യക്തിയുമൊന്നിച്ച് യോഗികൾ എന്റെ മുന്നിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നു. ഞാൻ വല്ലാതെ വിഷണ്ണനായി.

'പരസ്പരം തെറ്റുകൾ മനസ്സിലായോ?'

ഞങ്ങൾ മനസ്സിലായി എന്നു പറഞ്ഞു.

'പരസ്പരം മാപ്പ് ചോദിക്കുക.'

ഞാൻ പ്രതിയോഗി എന്നു കരുതുന്ന വ്യക്തിയുടെ കൈകൾ ചേർത്തുപിടിച്ച് മാപ്പു ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം നിയന്ത്രണംവിട്ട് കരയുവാൻ തുടങ്ങി.

ആ രംഗം അവിടെ അവസാനിച്ചു. പിന്നീട് ഞങ്ങൾ പരസ്പരം ചേർന്ന് വളരെയെല്ലാം പ്രവൃത്തി ചെയ്തു. ദുഷ്ടനെന്നും ക്രൂരനെന്നുമെല്ലാം പലരും പറഞ്ഞുകേട്ടിരുന്ന അദ്ദേഹം ഒരു നല്ല സഹൃദയനും, പരോപകാരിയുമാണെന്ന് അചിരേണ എനിക്ക് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു.

പ്രഭാകരസിദ്ധയോഗികൾ എന്റെ വേദനകളുടെ സിദ്ധൗഷധമായിട്ടാണ് ഇന്നുവരെ എനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ആ നിലയിലാണ് ആർഷഭൂമിയിലെ ആചാര്യന്മാർ എക്കാലവും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതുമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.